

Hogy megmara

Részlet a televízió Első szerelem

Sándor: Most, hogy azt mondd, beteljesült: ez enyém gyerekkori első szerelem volt, de nem teljesült be. Így nekem is stimmel az első szerelem.

— Mikor házasodtatok össze?

Sándor: 1976-ban.

— És 77-ben szét is költöztetek?

Éva: Igen, de nem akkor váltunk el, hanem sokkal később.

Sándor: A kapcsolatunk valójában hét évig tartott. S a házasságunk a kapcsolatunk legrosszabb időszaka volt.

— Csak azért házasodtatok össze, hogy legyen róla papír?

Sándor: Nem. Inkább, hogy megpróbáljuk újramegteremtetni más körülmények között. Ahogy elvégeztük a főiskolát, én lekerültem Szolnokra egy évre, az az egy év sok mindent változtatott bennem is és benne is. Amikor egy év múlva visszajöttem a Vígyszínházhoz — emlékszem, a Vígyszínház mellett a Vigmatróz étteremben találkoztunk —, én borzasztóan szerettem volna a dolgot felújítani. Éva akkor azt mondta, hogy is, de egyet kér: ha most újramegteremtjük, akkor vegyem feleségül. Én pedig igent mondtam.

Éva: Hadd tegyem hozzá, hogy szerintem azért váltunk mi szét, mert nagyon korán lekötöttük egymást.

— Sok vadság is volt a ti kapcsolatotokban?

Sándor: Persze, ez is hozzátartozott. Sőt, az elválásunk oka egy pofon volt. Tehetlenségemben már nem tudtam mit csinálni, és Évi azt mondta, ha még egyszer megütsz, akkor...

Éva: Ezek olyan szerelmi bűnyök voltak. Nem voltak komolyak.

Sándor: Ha valaki szeret valakit, és észérvei már nincsenek...

Éva: Akkor ne üssön meg egy nőt!

Sándor: Ezt aláírom. Nem szabad, de ha elszakad a cérna? Szóval ez volt a konkrét oka. Hazament, én pedig az újalotai albérlők házába mentem, ahol egy huszonöt négyzetméteres lakást béreltünk. Aztán egy hét múlva Éva eljött, kedvesen elbeszélgettünk, és szétválogattuk a könyveinket meg a ruháinkat. Akkor neki már volt egy kis autója, amit Voith Ágitól vett, s én néztem utána az ablakból. És zokogtam, miután elment, de addig, amíg ott volt, mintha mi sem lenne természetesebb, mint hogy elválnak.

— Meddig zokogtál?

Sándor: Nem mértem az időt.

— Úgy értem, átvitt értelemben.

Sándor: Évekig. Furcsa most erről beszélni, mert azóta az emberrel sok minden történ, megváltoztak az érzelmei, mással él, jönnek az élmények; de akkor nagyon rossz volt. Sokáig.

SZERENCSI ÉVA

Azt hinné az ember, két szakmabeli gyakran találkozhat egymással a színpadon.

Szakácsi Sándor: Pedig a főiskolán játszottunk együtt utoljára.

Szerencsi Éva: Furcsa, de minket az élet egyetlenegyszer hozott össze a színpadon, 1974 után. A főiskola elvégzésével Sanyi lekerült Szolnokra, ahol az Óz, a csodák csodájában én voltam Dorothy, pedig a kutyája.

— Beszéljünk most arról, hogy miért vagyunk éppen itt, a Pincészinházban.

Éva: Én mondjam? Engem a színház szele gimnazista koromban csapott meg. A Pincészinház újsághirdetés révén fiatalokat keresett. Akkor azt elolvastam, és idejöttem 69-ben. Itt ismerkedtünk meg. Röviden elmondom, hogyan. Sörös Sanyi és Szakácsi Sanyi is a színpadon volt, én pedig Iván Edittel ültem a harmadik sorban. Én bámultam Szakácsit, Edit pedig Söröst, és azt mondtuk egyszerre: nekem is kell. És ez így lett.

Sándor: Ez ideális végszó. Mert amikor végre innen felvettek a főiskolára, akkor én azt mondtam magamban: minden nő, aki a főiskolára jár, az nekem kell, és az a Szerencsi Éva. És erre tessék, feleségül vett. Aztán már a magánéletben én rettenetesen féltékeny voltam

Évára. Halálosan szerelmes és féltékeny.

— Éva pályájára vagy Évára?

Sándor: Arra, hogy ne érjenek hozzá, ne fogják meg, ne csókolják meg.

— Térjünk vissza az elejére: ti itt összeismerkedtetek, és elkezdtetek járni egymással?

Éva: Igen, még itt, a Pincészinházban kezdtünk együtt járni, s már együtt voltunk, amikor bekerültünk a főiskolára.

— És ezután gondoltad, hogy neked minden nő kell, csak ő nem?

Sándor: Tudod, hogy van ez egy kapcsolatban.

— Tudom. Netán akkor éppen össze voltatok veszve?

Éva: Erre már nem emlékszem, sokszor voltunk összeveszve. Ahhoz, hogy az ember összemelegedjen, állandóan hazavonáznia kell.

Sándor: Ez a hét év olyan volt, hogy mostanában is, ha ismerősökkel találkozom, azt mondják, milyen kár, hogy mi szétmentünk, mert olyan híres szerelem volt a miénk!

— Hadd kérdezzem meg, hogy érvényes-e a műsor címe a ti műsorotokra.

Sándor: Az első szerelem? Én inkább úgy mondanám, hogy az első feleségem.

Éva: Nekem ez volt az első beteljesült szerelmem. Korábban ugyanis volt egy plátói is.

II. RICHÁRD A MADÁCH

II. Richárd tragédiája, a hírhedt királygyilkosság története szomorúkor e következtének vészterhes előjele. Geofrey Chaucer, a Canterbury-i mesék nyelvteremtő írója még él, ám nem sokkal éli túl II. Richárd halálát. Hűséges patrónusa, John of Gaunt szintúgy a valóságban is meghal. Sötét korszak veszi kezdetét. A gótikus katedrálisok sorát már felépítették, miközben a középkori ember életét fenyegeti a tömeges halál. Pestisjárvány Londonban, Párizsban, s közben javában dúl a százéves háború, s egymást követik a parasztlázadások. Az általános felfordulásban áldozatul esik a király s, II. Richárdot

SAKÁCSI
SÁNDOR

ljon, ami jó volt

ímű műsorában elhangzott beszélgetésből

— *Te mit éreztél, amikor elindultál a kis autóval?*

Éva: Úgy éreztem, hogy ezt abba kell hagyni. Mert én abban az időben forgattam az Abigélt, és sokszor vártam Sanyit hajnalig, hogy jöjjön haza, de nem jött. Alltam az ablaknál és vártam. Aztán váltottuk egymást, ő akkor érkezett, vagy aludt az ágyban, amikor én elindultam. Azt kérdeztem akkor: élet ez? Eltávolodtunk egymástól.

Sándor: Azért is alakult így, mert Évának akkoriban nagyon megszaladt.

Éva: Pedig én sokszor mondtam, hogy a lányokat előbb viszik mindenüvé.

Sándor: Nekem pedig nem volt annyi dolgom akkor. Ha precíz akarok lenni, én voltam a Szerencsi Éva férje. Ha sétálni mentünk a Margitszigetre, jöttek a gyerekek, és lerohanták Évát. Az ember ilyenkor hülyén érezte magát. Ez persze nem fő ok, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem játszott közre abban, hogy nem rohantam haza hozzá, hanem elengedtem magam egy kicsit. Mert azt mondtam, hogy szar ez az egész élet, menjünk el egy kicsit, majd később hazamegyek. Holnap úgyis dolgozni megy.

— *A szakmai féltékenységen túl személy szerint mire voltál féltékeny például?*

Sándor: Mondjuk Marton Laci-ra. Aki igazgatóként is, tanárként is nagyon sokat sündörgött Éva körül. Vállalom, hogy elmondom, és nem érdekel, mit szól majd Laci. Mert ha én valakit megszeretek, akkor megvan az a rossz tulajdonságom, hogy féltékeny vagyok. Bár azt is be kell vallanom, ez nem zavart abban, hogy én azért elmenjek ide-oda. A mostani kapcsolatomban ez alól kivétel. Majdnem két éve élünk együtt, s életemben először egyszer sem léptem félre.

Éva: Azt hiszem, a féltékenység természetes dolog, ha két ember igazán szereti egymást. Van, aki bevallja, van, aki nem. Én is voltam féltékeny, még Szolnokon, valakire!

Sándor: És te mire? Mondd ki a nevét!

Éva: Én Pesten voltam, az meg vidéken történt, így nem számít.

Sándor: Hadd mondjam el, hogy most magammal hoztam három dolgot, három úgynevezett meglepetést. Kíváncsi vagyok, emlékszel-e rájuk.

Éva: Kísérleti nyúl vagyok?

Sándor: Nem. De az előbb Szolnokról beszéltünk. Látod?

Éva: Igen, emlékszem: „Drága Sanyikám! Hat lóval idejőnnék, vágatnék, gyors kocsin, nagyon sok sikert kívánok első igazi fellépésed alkalmából, millió puszi, rád fogok gondolni: Éva.”

SZAKÁCSI SÁNDOR

— *Mi a második meglepetés? Ez a virág?*

Éva: Igen, egy sárga rózsá. 1970? Istenem, ezt most nem tudom.

Sándor: Jó, elmondom. Amikor felvettek a főiskolára, utána veled, az édesanyáddal, Sörös Sanyival és Korcsmáros Gyurival elmentünk a Vidámparkba ünnepelni, és ott lőttem ezt a virágot. Na most akkor a harmadik...

Éva: A gyűrű. De nekünk volt egy másik gyűrűnk is, bőrből. Vékony barna bőrből csináltunk egy-egy gyűrűt magunknak, s én fogtam, és körömlakkal összelakkoltam, és a Fő utcánál a játszótérnél elástuk.

— *Ha a gyűrű helyett valami érzelmeket vagy tanulságot lehetne elásni, akkor most mit ásnátok el?*

Sándor: Én nem ásnék el belőle semmit, mert az életem része volt. Más kérdés, hogy a mai fejemmel hogyan gondolok vissza rá.

— *Félreértettél. Éppen arra gondolkodok, hogy azért ásnátok el, hogy majd valaki kiássza és megtalálja. Mert annyira jó volt.*

Sándor: Egyvalami jut az eszembe, ami megint az élet része, furcsasága és fantasztikuma. Az — és ne haragudj meg, amiért elmondom —, hogy első éves főiskolások voltunk, amikor Éva terhes lett.

Éva: Ez igaz.

Sándor: Bocsánat...

Éva: Segítenék, de nem tudom, hogy mit akarsz mondani.

Sándor: A lényeg az, hogy úgy vetette el a gyereket, hogy nem tudtam róla. Utána írtam néhány sort erről. Nem tudom pontosan idézni, de arról jutott eszembe, amit mondtál: elásni, eldugni, s mi az, ami megmarad. Végül is a gyerek, az megmarad. És itt jön az élet furcsasága: az a lány, akivel most együtt élek, 1971-ben született. Pontosan egyidős lenne a lányunkkal vagy fiunkkal. Nem dicsekvésképpen mondom, de fantasztikus, hogy a lányom lehetne. Tudod, készülök az önmagammal szembeni csatára, mert jövőre negyvenéves leszek. És ezt egyszerűen alig hiszem el.

— *A régi nagyravágyó terveid megvannak-e még?*

Sándor: Még megvannak. Sőt, az utóbbi időben látom előre a dolgaimat, amelyeket nem tudnék másképp megcsinálni, csak a fiatalkori hitem megőrzésével.

— *Talán Bergman mondta, hogy mire egy férfiszínész ösztöszelzik magának egy arcot, addigra már a Lear királyt lehet ráosztani.*

Sándor: Azt nem tudom, hogy elég érett vagyok-e hozzá, de éppen a II. Richárdra készülök a Madách Stúdiójában.

STÚDIÓ SZÍNPADÁN

megölik, királyi rokona, a későbbi IV. Henrik parancsára.

Már semmi sem szent és sérthetetlen, a királyi méltóság sem nyújt többé védelmet a morális fertő ellen. Talán — épp amire most a legérzékenyebbek vagyunk — a politikai elvtelenség, a mézesmázosságba bújtatott kisstílű helyezkedés modern adaptációjaként értsük ezt a darabot? A választ a nézőknek kell megtalálniuk.

Szakácsi Sándor kitűnő alakítása, s a fiatal, tehetséges rendező, Réczel Tamás érzékeny, ötletgazdag munkája segít majd ebben mindazoknak, akik a Madách Stúdiójának nézőterére beülnek. Stein Imre